

ΒΙΩΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

Είμαστε από εκείνους που πιστεύουμε ότι η συζήτηση για τη βιωσιμότητα του χρέους περιστρέφεται μόνον γύρω από τους αριθμούς, χωρίς αυτή η συζήτηση να λαμβάνει υπόψη της ότι η αντιμετώπιση του προβλήματος διέρχεται από την εξυγίανση του δημόσιου τομέα και από την ταυτόχρονη ισχυρή ενίσχυση του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας.

Οι πολλές παθογένειες της κρατικής λειτουργίας, είναι αυτές που συνέβαλλαν και τελικά εξέθρεψαν, τη διαχρονική διόγκωση του δημόσιου χρέους της χώρας μας.

Ζητούμενο και πάλι είναι το αυτόνοτο. Και τα αυτόνοτα για ένα σύγχρονο ευρωπαϊκό κράτος, όπως η εφαρμογή των νόμων, η σταθερότητα του πλαισίου και των κανόνων λειτουργίας του, η λειτουργία του με απλό και αποτελεσματικό τρόπο, η διατήρηση ενός φορολογικού πλαισίου που θα είναι δίκαιο και θα ισοκατανέμει τα βάρη, η ταχύτητα απονομής δικαιοσύνης, η καταπολέμηση της φοροδιαφυγής, της εισφοροδιαφυγής και της διαφθοράς, είναι άγνωστα για τη χώρα μας.

Ένα σύγχρονο κράτος, με σύγχρονο τρόπο λειτουργίας, εισφέρει στην αποφυγή ενός κρατικοδίαιτου μοντέλου ανάπτυξης της οικονομίας, μειώνει τις πιθανότητες δημιουργίας θυλάκων διαφθοράς, ενώ γίνεται γόνιμο έδαφος υλοποίησης επενδύσεων και δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας.

Βεβαίως, σήμερα το πολιτικό σύστημα, με κράτος που διατηρεί τις παθογένειές του, υποστηρίζει ότι η εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους μπορεί να γίνει αποκλειστικά και μόνο από τις δικές μας δυνάμεις. Αυτό, όμως, συνεπάγεται συνδυασμό υψηλών ρυθμών μεγέθυνσης της οικονομίας μας, με δημιουργία υψηλών πρωτογενών πλεονασμάτων για πολλά χρόνια.

Η παραδοχή αυτή από μόνη της δεν μπορεί να είναι ρεαλιστική, γιατί τα νούμερα που προκύπτουν από τους σχετικούς υπολογισμούς είναι τρομακτικά. Αν, μάλιστα, κάποιος συνυπολογίσει το δυσμενές περιβάλλον στο οποίο καλούνται να πραγματοποιηθούν, τότε το εγχείρημα γίνεται δυσκολότερο. Μ' άλλα λόγια, οι ικανές και αναγκαίες συνθήκες για την επίτευξη βιωσιμότητας του χρέους της χώρας, στην παρούσα χρονική συγκυρία δεν φαίνονται να ικανοποιούνται.

Από την άλλη μεριά, και με δεδομένο ότι η χώρα δύσκολα θ' αντέξει έως το 2020 ή το 2022, έτη που, σύμφωνα με τις προβλέψεις, το χρέος ή ο λόγος του χρέους προς το ΑΕΠ, θα τεθεί σε τροχιά μείωσης, πρέπει και πάλι να δούμε τις πολιτικές ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων που ανήκουν στην ιδιωτική οικονομία.

Ας μην αγνοούμε ότι, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, το ΑΕΠ της χώρας μας μειώθηκε από το 2010 και μετά κατά 44 δισ., ενώ, σύμφωνα πάντα με τα επίσημα στοιχεία, από το 2008 κ.ε. η συγκεκριμένη μείωση αγγίζει τα 60 δισ.

Δυστυχώς βλέπουμε συνεχώς τον αριθμητή και αγνοούμε επιδεικτικά, τον παρονομαστή. Γι' αυτό αποτελεί αδήριτη ανάγκη η ενίσχυση της ιδιωτικής οικονομίας για την ανατροπή της διάραστης κατάστασης και της βιομηχανίας κατά προτεραιότητα.

Η βιωσιμότητα του δημόσιου χρέους, πράγματι είναι ανάγκη να επιτευχθεί. Και μακάρι αυτό να γίνει και μάλιστα άμεσα. Αν, όμως, δεν διευκολύνουμε τη δραστηριότητα του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας, ούτε η ανεργία θα μειωθεί, ούτε το χρέος θα καταστεί βιώσιμο.

Του **Αθανάσιου Σαββάκη**
Προέδρου Συνδέσμου Βιομηχανιών Βορείου Ελλάδος